

Nieuwe buren

Michiel lag in bed.
Hij was boos.
Morgen begon de vakantie.
Dat was meestal fijn.
Maar dit jaar niet.
Maarten was verhuisd.
Maarten was zijn vriend.
Nu had hij niemand om mee te spelen.
Michiel had niets meer van hem gehoord.
En op vakantie gingen ze ook niet.
Zijn vader had het druk op zijn werk.
Hij sloot zijn ogen.
En trok de deken over zijn hoofd.
Alles was stom.

Het was midden in de nacht.
Hij schrok wakker.
Het stormde.
Hij hoorde de donder en de wind.
De bliksem flitste.

Opeens was zijn kamer verlicht.
Maar Michiel draaide zich om.
Hij sliep verder.
Hij was gewend aan onweer.
Hij woonde al lang aan zee.
Daar kon het flink stormen.

Het was ochtend.
Hij werd wakker van de zon.
De storm was weg.
Michiel deed alsof hij de zon niet zag.
Het kon hem niets schelen.
Die zon.
Hij stak zijn tong uit.
Naar de zon.
Hij trok het laken over zich heen.
Maar hij was niet moe.
Hij begon het warm te krijgen.
Het zweet liep van zijn hoofd.
'Nee,' zei hij.
'Het is geen zomer!'
Hij probeerde te blijven liggen.
Maar hij kreeg geen lucht.
Boos gooide hij het dekbed weg.
Hij sprong uit bed.
En liep naar het raam.
Naar de gordijnen.

Om ze verder dicht te trekken.
Dat zou die zon wel leren!
Hij pakte de gordijnen...
En keek even naar buiten.
Naast zijn huis lag een stuk grond.
Dat was leeg.
Maar nu was het niet leeg.
Er werd gewerkt.
Nieuwe burenen!
Waar kwamen die vandaan?
Overal lagen planken.
Er stonden grote kisten.
Iemand was aan het graven.
Een greppel.
Om het nieuwe huis heen.
Michiel kleeedde zich aan.
Hij liep naar beneden.
Alles was stil in huis.
Zijn ouders sliepen nog.
Later zouden ze naar hun werk gaan.
Michiel was dan de hele dag alleen.
Gelukkig was hij oud genoeg.
Zijn straat lag in een rustige buurt.
Er gebeurde nooit iets.
Jammer.
Maar nu gebeurde er iets!
Hij liep naar buiten.

De wind blies in zijn gezicht.
De straat stond vol dure huizen.
Het was een deftige straat.
Een van de beste straten van Zandwijk.
Dat zei Michiels vader altijd.
Daar was Michiel het niet mee eens.
Er woonden geen andere kinderen.
Dus het was er erg saai.
Hij liep naar het huis van de buren.
Wat zag dat er raar uit!
Het huis was gemaakt van planken.
Er liep een greppel omheen.
Met een plank als brug.
In de greppel lag een slang.
Er stroomde water uit.
Het leek wel de gracht van een kasteel!
'Hoi, buurman!' hoorde hij.
Hij zag een jongen staan.
Die was even oud als Michiel.
Maar hij zag er heel anders uit.
Hij droeg een rafelige broek.
En om zijn hoofd zat een rode doek.
Hij leek wel een piraat!
'Hoi,' zei Michiel verlegen.
Hij wees naar het huis.
'Woon jij hier?'
De jongen knikte.

'Ik ben Billy,' zei hij.
Michiel knikte ook maar eens.
'Ik ben Michiel,' zei hij.
'Waar komen jullie vandaan?'
Billy wapperde met zijn hand.
Naar de zee.
'Daar ergens,' zei hij.
Michiel keek naar de doek om Billy's hoofd.
'Waarom heb je rare kleren aan?' vroeg hij.
'Ben je piraatje aan het spelen?'
'Piraatje spelen?' vroeg Billy verbaasd.
'Wat is dat?'
Michiel dacht dat het een grapje was.
Maar Billy keek erg serieus.
'Doen alsof je een zeerover bent,' zei Michiel.
'Rare spelletjes hebben jullie hier,' zei Billy.
'Piraatje spelen...'
Nee, ik speel landrotje!
Hij ging net zo staan als Michiel.
'Wat doe je nou?' vroeg Michiel.
'Wat doe je nou?' zei Billy.
'Doe niet zo flauw,' zei Michiel.
'Ik doe niet...' begon Billy.
'Ik bedoel: doe niet zo flauw.'
Hij begon te lachen.
'Landrotten spelen hier piraatje.'
Dus dan speel ik landrotje.

Want ik ben een piraat.’
Michiel keek hem verbaasd aan.
‘Een piraat?’ vroeg hij.
Billy knikte.
Hij keek wat om zich heen.
‘Ik geloof er niks van,’ zei Michiel.
‘Mij best,’ zei Billy.
Hij haalde zijn schouders op.
‘Maar wat is een landrot?’ vroeg Michiel.
‘Jij,’ zei Billy.
‘Iedereen die aan land woont.’
Op dat moment hoorde Michiel zingen.
Het kwam vanaf het dak.
‘Jo-ho-ho en een fles met rum!’
Michiel keek omhoog.
Hij zag een man lopen.
Hij had planken op zijn schouder.
De man had lang zwart haar.
Hij droeg een grote hoed met een veer.
‘Mijn vader,’ zei Billy.
Michiel keek naar de man.
Speelde die nu ook al piraatje?
‘Billy!’ riep de man vanaf het dak.
‘Help eens mee!
Jij donderse luilak!
We moeten de vlag nog hijsen!’
Toen bleef hij staan.

Hij keek naar Michiel.
'Wat zie ik?' zei hij.
'Heb je de burens al ontmoet?'
'Hoi,' zei Michiel.
'Kom even hier!' riep Billy's vader.
'Dan hoeven we niet zo te roepen!
Als een stel zee-koeien!'
'Kom mee,' zei Billy.
Michiel volgde hem over de plank.
Er was geen trap te zien.
Maar Billy's vader greep een touw.
Hij zwaaide naar beneden.
Hij landde voor Michiels voeten.
Dat zag Michiel zijn vader nog niet doen!
'Mooi om je te leren kennen!' zei de man.
Hij stak zijn hand uit.
'Ik ben Hector Donderbus.
Maar je mag me meneer noemen!'
Michiel schudde zijn hand.
'Ik ben Michiel Brugman.
Ik woon hiernaast.'
Meneer Donderbus keek naar Michiels huis.
'Nou, dan heb je een flink huis...
Voor zo'n kleine knul!'
'Nee,' zei Michiel snel.
'Ik woon er met mijn ouders.'
Meneer Donderbus draaide zich om.

Hij zette zijn handen aan zijn mond.

'Betsie!

Opa!

Kom eens hier!

We hebben bezoek!'

Michiel zag een vrouw.

Ze stond ook op het dak.

'Hoi!' riep ze.

Ze pakte een touw en klom omlaag.

Ze had een mooie jurk aan.

Zoals je in films zag.

Ze kwam op de grond.

'Ik ben Billy's moeder,' zei ze.

'Leuk dat je even langs komt.

Billy kan wel wat vriendjes gebruiken.'

Billy keek nors de andere kant op.

'We zijn hier voor hem komen wonen,' zei Billy's moeder.

Ze wees naar Billy.

'Het is te gevaarlijk voor een kind.

Het leven als piraat.'

Billy haalde zijn schouders op.

Hij keek naar de zee.

'Niet waar.

Ik wou dat we terug gingen.'

Zijn vader knikte.

'Ik ook, jongen.

Maar ons schip is naar de donder geschoten.
En er zijn geen veilige havens meer.
Voor piraten.
Tijd om het rustiger aan te doen.'
'Als ik groot ben, ga ik naar zee,' zei Billy.
'Met mijn eigen schip.'
Zijn vader lachte.
'Maar nu moet er gewerkt worden!' zei hij.
'Het huis moet klaar.
Dat bouwen begint me te vervelen.
En je weet wat er dan gebeurt.
Als ik me verveel.'
'Wat dan?' vroeg Michiel.
'Dan gaat hij spelen,' zei mevrouw Donderbus.
'Met zijn pistool.
Oefenen, noemt hij dat.
Wij gooien flessen in de lucht.
En hij schiet er dan op.
Vanuit zijn luie stoel.
En dan mag ik het opruimen.'
'Rum!' klonk opeens een woeste stem.
'Wat was dat?' vroeg Michiel.
'Dat is opa,' zei Billy.
'Die woont ook bij ons.'
'Rum!' brulde de stem weer.
'Ja ja, ik kom al,' zei Billy's moeder.
Ze begon in een kist te zoeken.

‘Opa had een wild leven,’ zei Billy’s vader.
‘Hij was een ruige piraat.
Nog erger dan Zwartbaard.
Maar nu geniet hij van zijn oude dag.’
‘Rum!’ klonk de stem weer.
Opeens boog een oude man zich over de planken.
Zijn gezicht zat vol krassen.
En zijn grijze haar stak alle kanten op.
Voor één oog zat een zwart lapje.
Zijn ene hand was een haak.
Hij zwaaide er wild mee.
‘Rum!’ schreeuwde hij.
Opeens nam hij een sprong.
Hij landde in de gracht.
‘Alweer,’ zei Billy’s vader.
Hij boog zich voorover.
En trok opa uit het water.
‘Donders!’ schreeuwde opa.
‘Water!’
Hij spuugde.
Alsof het iets heel vies was.
‘Hier is je rum, opa,’ zei mevrouw Donderbus.
Ze gaf hem een fles.
Opa nam een flinke slok.
Michiel keek er verward naar.
‘Nou, eh... Welkom in de buurt dan maar,’ zei hij.